

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **O. R.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018 č.j. OAM-177/ZA-ZA11-ZA19-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

- státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“), je Lotyšská republika.
2. Žalobce v žalobě namítal porušení ust. § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), ust. § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. V doplnění žaloby prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce uvedl, že je přesvědčen, že závěry správního orgánu nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu. Správní orgán se podle žalobce opominul zabývat primárním důvodem pro podání azylové žádosti, a to, že se žalobce z důvodu nesplacených dluhů v situaci návratu do země původu bojí, že ho zabijí. Podle žalobce tedy žalovaný nedostatečně zdůvodnil, z jakého důvodu se nerozhodl pro meritorní posouzení žalobcovy žádosti. Žalobce má na území České republiky práci, v Lotyšské republice nikdy nebyl, nemá tam rodinu ani žádné příbuzné či známé ani možnost zaměstnání.
 3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uváděných žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či dublinkého nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Správní orgán je přesvědčen, že postupoval v souladu s dublinkým nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán zjistil, že žalobce byl dne 19. 2. 2018, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem krátkodobého víza vydaného Lotyšskou republikou v Taškentu dne 4. 11. 2017 s platností ode dne 9. 11. 2017 do dne 5. 12. 2017, počtem 12 dní pobytu a jediným vstupem, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci. Z tohoto důvodu bylo podle žalovaného nezbytné, aby správní orgán v případě žalobce aplikoval kritérium dané čl. 12 dublinkého nařízení. Dne 20. 2. 2018 požádal správní orgán Lotyšskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal žalobce v České republice. Dne 27. 2. 2018 pak správní orgán obdržel informaci, že Lotyšská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 18 dublinkého nařízení je Lotyšská republika povinna převzít žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v České republice. Správní orgán je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné dublinké nařízení a vychází ze zjištěného stavu věci. V podrobnostech odkázal žalovaný na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se pak rovněž zabýval jednotlivými námitkami, které shledal nedůvodnými. Navrhl žalobu zamítnout.
 4. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), když žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyslovil nesouhlas. Proto tedy soud o věci samé rozhodl bez jednání.
 5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
 6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 19. 2. 2018 požádal o mezinárodní ochranu. Dne 26. 2. 2018 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní

ochrany v České republice a uvedl, že z vlasti vycestoval dne 14. 11. 2017, letecky se dopravil z Taškentu do Paříže, odkud pokračoval přes Spolkovou republiku Německo do České republiky, kam dorazil dne 15. 11. 2017. Do Evropské unie přicestoval na turistické vízum vydané Lotyšskou republikou s platností do 5. 12. 2017, které vyřídil v Taškentu. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je dluh, který má v Uzbekistánu. Kvůli tomuto dluhu mu hrozí ve vlasti zabití. Chtěl by v České republice pracovat, aby mohl svůj dluh splatit. Do protokolu sepsaného při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 2. 2018 žalobce uvedl, že v České republice od prosince 2017 pracoval, dopředu práci domluvenou neměl, líbí se mu v České republice, měl informace, že je zde klid a dobří lidé. S vyřízením lotyšského turistického víza mu pomáhala turistická firma. Vízum vyřídil do Lotyšska, cílem byla Česká republika. Chtěl by tu být do konce roku a při jakémkoli rozhodnutí by odjel do Uzbekistánu. Uvedl, že nebude porušovat zákon a bude respektovat rozhodnutí. Ve správním spise se pak dále nachází Informace OAMP-Lotyško z 5. dubna 2018 a sdělení ze dne 27. 2. 2018 o tom, že Lotyšská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 17. 4. 2016 č.j. OAM-177/ZA-ZA11-ZA19-2018, jímž žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla označena za nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále bylo vysloveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Lotyšská republika.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
9. Podle čl. 3 odst. 2 věty první dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
10. V čl. 12 odst. 1 a 2 dublinského nařízení je stanoveno:
*„1. Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
2. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“*
11. V čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení je pak stanoveno: *„Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.“*
12. V článku 17 dublinského nařízení je stanoveno:

„1. Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

2. Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člácích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.

Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění.

Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.“

13. Žalobce namítal, že žalovaný se sice zabýval průběhem řízení o žádosti o mezinárodní ochranu v Lotyšské republice, nicméně dle žalobce nedostatečně zdůvodnil, z jakého důvodu se nerozhodl ve věci žádosti o mezinárodní ochranu pro meritorní posouzení jeho žádosti; žalobce má přitom na území České republiky práci a dle svého vyjádření v Lotyšské republice nikdy nebyl, nemá tam rodinu ani žádné další příbuzné či známé ani možnost zaměstnání.
14. K tomu zdejší soud uvádí, že žalovaný na s. 2-4 napadeného rozhodnutí srozumitelně objasnil důvody, proč dospěl k závěru, že v případě žalobce není naplněno žádné z kritérií dle čl. 8-11 dublinského nařízení. Dále žalovaný k čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení uvedl, že žalobce byl dne 19. 2. 2018, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem krátkodobého víza č. 002273617 vydaného Lotyšskou republikou v Taškentu dne 4. 11. 2017 s platností ode dne 9. 11. 2017 do dne 5. 12. 2017 a počtem 12 dní pobytu a jediným vstupem, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 dublinského nařízení. S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje, neboť ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že v případě žalobce zjevně bylo naplněno kritérium dle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení.
15. Pokud pak jde o námitku, že žalobce má na území České republiky práci a v Lotyšské republice nikdy nebyl, nemá tam rodinu ani žádné další příbuzné či známé ani možnost

zaměstnání, žalovaný na s. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky ani jiné socio-ekonomické vazby; vůči Lotyšské republice či azylovému řízení v Lotyšské republice neuvedl žádné námitky; žalovaný proto konstatoval, že nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení. Zdejší soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje a dodává, že skutečnost, že žalobce dle svého tvrzení má v České republice práci a v Lotyšské republice nikdy nebyl, není dostatečným důvodem pro aplikaci čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení. Žalovaný proto dle závěru soudu nepochybil, jestliže v posuzovaném případě neuplatnil čl. 17 dublinského nařízení a naopak aplikoval čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení (v důsledku čehož nebylo namíste uplatnění čl. 3 odst. 2 věty první dublinského nařízení). I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.

16. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný naprosto opominul zabývat se primárním důvodem pro podání azylové žádosti, tedy skutečností, že se žalobce z důvodu nesplacených dluhů obává návratu do země svého původu, že ho zabijí, tedy o svůj život.
17. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto především o tom, že státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Lotyšská republika. Nebylo rozhodnuto o navrácení žalobce do Uzbekistánu. Z uvedených důvodů zdejší soud považuje tuto žalobní námitku za mimoběžnou.
18. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018 č.j. 5 Azs 129/2018-53 je uvedeno: „*Nejvyšší správní soud předně podotýká, že v dané věci je přezkoumáváno rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou a řízení ve věci mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, přičemž současně určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je SRN. Vzhledem k učiněnému zjištění, že příslušným státem není Česká republika, již tedy nebylo namíste věcně posuzovat jednotlivé důvody žádosti stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany z toho hlediska, zda stěžovatelé splňují podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (viz § 10a odst. 2 zákona o azylu). Žalovanému a následně ani krajskému soudu proto nelze vytýkat, že se stěžovateli uváděnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany nezabývali (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2017, č. j. 2 Azs 98/2017 – 21).“*
19. I v daném případě bylo zjištěno, že příslušným státem není Česká republika, nýbrž Lotyšská republika. Proto již nebylo namíste věcně posuzovat jednotlivé důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z hlediska, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Žalovanému tak nelze vytýkat, že se žalobcem uváděnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany nezabýval. Z uvedených důvodů tato žalobní námitka nemůže obstát.
20. K obecným námitkám o nedostatečném zjištění skutkového stavu věci a o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí soud podotýká, že žalobce nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti měl žalovaný opomenout a v čem konkrétně bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné. Soud proto alespoň obecně uvádí, že žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a přijal tomu odpovídající právní závěry.

21. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. července 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně